HAFÍKŮV Bulletin 2021

Informační bulletin Výcvikového canisterapeutického sdružení Hafík, z.s.

Národní Asociace Dobrovolnictví

ČLEN AVPO ČESKÁ REPUBLIKA

Hafík

VÝCVIKOVÉ CANISTERAPEUTICKÉ SDRUŽENÍ - TŘEBOŇ

Úvodní slovo tohoto bulletinu bychom moc rádi věnovali všem, kteří nám po celý rok 2021 pomáhali a podporovali nás v naší činnosti. Ani uplynulý rok nebyl pro nikoho snadný, epidemiologická situace ovlivňovala veškeré dění okolo nás, naše činnost stále nemohla probíhat ve standartních podmínkách, proto si každé podpory nesmírně vážíme! Plně věříme, že rok 2022 bude již opravdu klidnější a vše si naplno vynahradíme.

V tomto roce jsme oslavili již neuvěřitelných 20 let naší činnosti. Oslavy byly spíše komorní, o to více věříme, že si vše budeme moci vynahradit v příštím roce 2022, který bychom rádi považovali jako průlomový v naší další činnosti. I z tohoto důvodu si velice vážíme všech Vás okolo, protože bez Vaší podpory bychom celou tuto cestu nezvládli!

Snažíme se veškerou naši činnost neustále posouvat dopředu a zlepšovat fungování celé organizace. I proto jsme velice rádi, že jsme měli možnost se právě v letošním roce zapojit do tzv. „Visegradského projektu“ (společně s Polskem, Slovenskem a Maďarskem), který má za cíl sjednotit styl canisterapeutické přípravy v zapojených organizacích. Více o tomto zapojení se můžete dočíst uvnitř Bulletinu.

Další novinkou, která se nám v letošním roce podařila uskutečnit, jsou naše nové webové stránky - věříme, že jejich návštěva bude pro všechny přínosným a příjemným počtením (www.canisterapie.org).

Největší poděkování patří samozřejmě všem našim canisterapeutickým týmům *(dobrovolníkům a jejich pejskům)* a dále i ostatním zvířátkům, která našim dobrovolníkům při činnosti vypomáhají (minikoně, kočky, morčata, strašilky, aj.). Bez nich by se Výcvikové canisterapeutické sdružení Hafík, z.s. nemohlo věnovat dobrovolnické činnosti v takové míře, jako tomu bylo doposud.

Nemenší dík patří samozřejmě všem přijímacím organizacím a uživatelům, za vytvoření příjemného prostředí pro praktikování canisterapie a za hezký vztah k našim dobrovolníkům a jejich čtyřnohým kamarádům.

Samozřejmě nesmíme opomenout poděkovat všem našim sponzorům a lidem, kteří se podíleli na fungujícím chodu celého Výcvikového canisterapeutického sdružení Hafík, z.s.

Na stránkách tohoto bulletinu naleznete shrnutí akcí celého roku 2021, ale hlavně příběhy našich dobrovolníků, kurzistů Kynologického cvičiště a zpětnou vazbu z jedné z našich přijímacích organizací. Doufáme, že si celý Bulletin užijete.

Přejeme Vám všem příjemné čtení a ještě jednou děkujeme Vám všem za podporu!!!

Výcvikové canisterapeutické sdružení Hafík, z.s.

Děkujeme

za spolupráci a podporu
a přejeme Vám vše krásné
i v následujícím roce.

VÝCVIKOVÉ CANISTERAPEUTICKÉ
SDRUŽENÍ - TŘEBOŇ

Jednorázové akce
v roce 2021

DUBEN

- MŠ Hradební
  Nové Hrady

KVĚTEN

- Speciální školy Šobrova
  Písek
- Domov Libníč
- Speciální školy Šobrova
  Písek
- Dobrovolnické centrum Adra
  Znojmo

ČERVEN

- MŠ Beruška
  Trhové Sviny
- MŠ Čtyřlístek
  Trhové Sviny
- prezentační akce v rámci běžeckých závodů „Údolím vzdechů“
  Sudoměřice u Tábora
- Dětský den
  Třeboň
- Farní charita
  Pacov
- Základní škola Kostelní
  Jistebnice
- MŠ Perníček
  Lysá nad Labem
- MŠ Suchdol nad Lužnicí
- MŠ Kochánky
- školní družina
  Základní škola Kaplice
- Centrum sociálních služeb Stod
  Domov Kvíčovice
- MŠ speciální Plánkova
  Strakonice
- „Zažít Třeboň jinak“
  Třeboň
- Denní stacionář Empatie
  České Budějovice

ČERVENEC

- pobyt „Apla Jižní Čechy“
  Chvalšiny
- pobyt „Apla Jižní Čechy“
  Chvalšiny
- příměstský tábor Autis Centrum
  České Budějovice
- Gerimed a.s.
  Sedlec-Prčice
- Klosecup
  Kostomlaty nad Labem
- Domov s pečovatelskou službou
  Rudolfov
- příměstský tábor M-tes
  České Budějovice
- Dům sv. Františka
  Veselí nad Lužnicí
- Chaty Zvůle

SRPEN

- příměstský tábor Caplík
  České Budějovice
- příměstský tábor Caplík
  České Budějovice
- příměstský tábor Dům dětí a mládeže
  Třeboň
- příměstský tábor M-tes
  České Budějovice
- Autis Centrum
  České Budějovice
- příměstský tábor Koníček o.p.s.
  České Budějovice
- Barokní den
  Manětín
- tábor Diecézní charita České Budějovice
  Dražíč
- Denní stacionář Empatie
  České Budějovice
- Domov zvláštního určení
  Borek
- příměstský tábor Totem
  Plzeň
- příměstský tábor Dům dětí a mládeže
  Netolice
- příměstský tábor - Archa, Diakonie Západ
  Charita Plzeň
- Dům sv. Františka
  Veselí nad Lužnicí

ZÁŘÍ

- Speciální školy Šobrova
  Písek
- SeneCura SeniorCentrum
  Písek
- Nemocnice Písek – ONP
- MŠ a ZŠ Rybka
  Tábor
- MŠ Papírenská
  České Budějovice
- Jihočeský festival zdraví
  Třeboň
- školní družina, Základní škola Na Sadech
  Rudolfov
- Dům sv. Františka
  Veselí nad Lužnicí
- Domov na Zámku
  Lysá nad Labem
- MŠ Papírenská
  České Budějovice

ŘÍJEN

- Klub seniorů – Komunitní centrum Máj
  České Budějovice
- pobyt Centrum Arpida
  Chlum u Třeboně
- MŠ a ZŠ Rybka
  Tábor
- běh „Hospic sv. Kleofáše“
  Třeboň
- Gerimed a.s.
  Sedlec - Prčice
- Domino-služba pro lidi s duševním onemocněním
  Městská charita, České Budějovice
- Domov Libníč
- Denní a týdenní stacionář Empatie
  České Budějovice
- Dům sv. Františka
  Veselí nad Lužnicí
- Speciální školy Šobrova
  Písek

LISTOPAD

- MŠ Dolní Třebonín
- školní družina
  ZŠ Na Sadech, Třeboň
- Dům sv. Františka
  Veselí nad Lužnicí

PROSINEC

- Denní a týdenní stacionář Empatie
  České Budějovice
- MŠ Horní Stropnice
- MŠ Mladošovice
- Domov pro seniory
  Lysá nad Labem
- Dům sv. Františka
  Veselí nad Lužnicí

Ostatní akce
v roce 2021

- Výroční schůze Výcvikového canisterapeutického sdružení Hafík, z.s.
  (online)
- Školení na „Prevenci úrazů způsobených psem“
  (online)
- Vstupní testy
  (jaro a podzim 2021)
- Informační schůzka pro nové zájemce o canisterapii
  (1x online, 1x prezenčně)
- Výcvik canisterapeutických týmů a závěrečné zkoušky
- Vánoční procházka, Třeboň
- Členské shromáždění Národní asociace dobrovolnictví, z.s.
  (3x online)
- Valná hromada Asociace veřejně prospěšných organizací ČR
  (online)
- 10. Dětský canisterapeutický tábor

Plán akcí
na rok 2022

JARO/LÉTO

- Informační schůzka pro nové zájemce o canisterapii
- Vstupní testy pro nové canisterapeutické týmy
- Kurz pro dobrovolníky: „Prevence úrazů způsobených psem“
- Výroční schůze Výcvikového canisterapeutického sdružení Hafík, z. s.
- Toulky s Hafíkem
- Odložená oslava 20. výročí od založení z.s. Hafík

ČERVENEC

- Výcvik canisterapeutických týmů

SRPEN

- 11. Dětský canisterapeutický tábor

PODZIM

- Informační schůzka pro nové zájemce o canisterapii
- Vstupní testy pro nové canisterapeutické týmy

ZIMA

- Vánoční procházka s Hafíkem

www.canisterapie.org

„Visegradský projekt“

V roce 2021 se naše Výcvikové canisterapeutické sdružení Hafík, z.s. zapojilo do Visegradského projektu, jehož cílem je navázání spolupráce odborníků věnujících se AAI v jednotlivých zemích a vzájemné sdílení cenných zkušeností z této oblasti.

Spolupráce na projektu začala v červnu zahajovacím meetingem a první společnou aktivitou byl mezinárodní AAI camp, který se konal v srpnu 2021 v Polsku.

Na AAI campu nás zastupovaly dvě naše dlouholeté dobrovolnice a členky výboru.

V průběhu campu, který probíhal 7 dní, prezentovali zástupci jednotlivých zemí své organizace a jejich chod a představovali aktivity, kterým se věnují.

Probíhalo také vzájemné předávání inspirativních nápadů a zkušeností z praxe. Každý den probíhal trénink canisterapeutických týmů pod vedením zkušené norské trenérky a týmu trenérů z Polska. Velká část tréninku byla věnována metodě sociálního učení „Do as I do“ a dále tréninku aktivit využitelných hlavně pro AAI praxi.

Jednotlivé organizace si vzájemně představily systém, jakým vzdělávají a testují své canisterapeutické týmy. Jedním z hlavních témat bylo představení PADA testu, což je test mentálních předpokladů psa pro práci v AAI. Jedná se o první vstupní testování, kterým pes prochází a které hodnotí jeho povahové vlohy pro práci canisterapeutického psa.

Dále byly představeny navazující testy, které se specifikují dle možnosti uplatnění týmu v praxi, a to návštěvního psa a terapeutického psa.

Zuzana Prokopová, Šárka Petříková

Mezinárodní PADA školení

V polovině listopadu jsme se zúčastnily třídenního mezinárodního školení pro budoucí PADA instruktory, které se konalo ve Varšavě pod vedením týmu odborníků z Norska a Polska. PADA je zkratka pro „Personality Assessment for Dogs in AAI“ a jedná se o nástroj k posouzení vloh psa pro canisterapii. Test je speciálně sestaven tak, aby v relativně krátké době ověřil podstatné povahové rysy psa, které jsou identifikované jako zásadní pro výkon kvalitní AAI a zachování welfare zvířete. PADA netestuje dovednosti psa, pouze jeho osobnostní předpoklady pro AAI a je předstupněm dovednostních zkoušek pro návštěvní a terapeutické psy.

Na PADA školení jsme se setkaly s mnoha odborníky z dalších zemí, ze Švédska, Norska, Holandska, Německa, Slovenska a Rumunska a byl zde prostor i pro vzájemné sdílení zkušeností z oblasti AAI a tréninku psů. Samotnému školení předcházely desítky hodin online seminářů na téma chování a učení psů a dalších zvířat, jejich tréninku, a především welfare zvířat působících v AAI. Dále byly semináře zaměřené na poskytování kvalitní intervence v oblasti aktivit, edukace a terapie s využitím psa. V neposlední řadě zde bylo detailně představeno testování podle PADA protokolu a jednotlivé oblasti, které jsou v testu posuzované. Další podmínkou účasti na přímém školení bylo absolvování dvou webinářů společně s ostatními účastníky kurzů a práce na zadaných úkolech.

Během třídenního přímého školení, kde se střídaly teoretické bloky s praxí, bylo otestováno 16 psů různého věku a plemen. Všichni účastníci školení se vystřídali na jednotlivých pozicích, které jsou pro pořádání PADA testu potřebné, a to evaluátor (posuzovatel testu), leader (organizátor testu) a technik (realizátor testu) a vyzkoušeli si tak vše na vlastní kůži. Byli jsme také důkladně seznámeni s protokolem na zaznamenávání výsledků testů.

Ani tímto však cesta k výkonu PADA instruktora nekončí. Před certifikací je zapotřebí ještě samostatně otestovat nejméně deset různých psů a sestavit a proškolit si vlastní tým pomocníků, kteří rovněž absolvují alespoň základní vzdělání v oblasti PADA. Nejedná se o tedy o jednoduchý proces, ale rozhodně to stojí za to ☺. I když školení bylo náročné (a jazyková bariéra tomu nepomáhala ☺), tak jsme si ho velmi užily. Kromě spousty nových znalostí a zkušeností jsme si ze školení odvezly skvělé zážitky, poznaly nové, stejně smýšlející lidi a navázaly nové spolupráce a přátelství. Věříme, že nabyté dovednosti budeme v blízké době moci využít i v našich podmínkách a přispějeme tak ke zkvalitnění našich služeb a ke sjednocení systému testování psů pro výkon AAI v ČR.

Zuzana Prokopová, Šárka Petříková

Příběhy dobrovolníků
z.s. Hafík

„Mé začátky v z.s. Hafík.“

Ahoj, jmenuji se Martin Hamberger, součástí z.s. Hafík, jako dobrovolník s canisterapeutickým psem, jsem od 6. 7. 2020, kdy jsem se svými dvěma fenkami „Sibiřských husky“, Kymi v současné době 5 let a Grishou 3 roky, složil zkoušky.

A teď jak to celé začalo: rozhodnutí o plemeni husky bylo jednoznačné, ale co s ním, běhat a běhat, no jo, ale přeci jen mám dvě feny a jak asi všichni víme, holky potřebují zaměstnat hlavu, nejen tělo, a proto jsem začal hledat nějaký NEOBYČEJNÝ cvičák. Hledal jsem cvičák, kde se nezajímají jen o tvrdý dril a dokonalou poslušnost, to bych si ostatně nepořídil tohle bláznivé plemeno, a netrvalo dlouho a narazil jsem na spolek Hafík se cvičákem v Třeboni.

Na cvičáku jsem zjistil, že i husky umí sem tam poslouchat a zanedlouho jsem začal pátrat, jak by se ještě ten pes dal zatraceně využít! Vzhledem k tomu, že kolektiv v celém spolku je úžasný, a to jak vedení organizace, tak i její členové (říká se, že ryba smrdí od hlavy ☺), tak mi bylo nabídnuto, že je zde možnost canisterapie.

Jelikož vím, že Kymi i Grisha jsou obě nekonfliktní a socializované, za což patří dík i spolku Hafík a šikovným výcvikářům, tak jsem si řekl, že to risknu. První náhled bez psa proběhl v Českých Budějovicích v Domově důchodců U Hvízdala, tady jsem se potkal s dalšími dobrovolníky a pochopil jsem, že všichni to dělají s opravdovou láskou a jsou rádi za každý úsměv, který někomu vykouzlí na tváři. Další náhled měl proběhnout v Centru Arpida, tady jsem se měl setkat s paní Mgr. et. Mgr. Zajícovou, já s mou nedokončenou vysokou školou jsem si říkal, že jen co promluvím, tak dostanu pravítkem přes prsty. Realita byla jiná, tady se začíná psát další kapitola mého přístupu k canisterapii, Zuzka mi byla a stále i je úžasnou průvodkyní tímto příběhem. Ve třídě se mi zalíbilo a po několika návštěvách a následné návštěvě se psem, jsem se „upsal“ a Arpidu jsem si zamiloval, jako bych tam patřil.

První návštěva se psem byla úžasná, děti si zamilovali Grishu a ona děti, mazlili se s ní a ona si to užívala, odcházela unavená, poslintaná, ale oba jsme odcházeli šťastní. Arpidu navštěvuji stále, Grisha i Kymi se tam těší, už od parkoviště táhnou dovnitř a je vidět, že je to baví.

Kromě tohoto docházení se snažíme chodit i do jiného okruhu osob, a to od školek po různá sociální zařízení. Na holkách sleduji, jak jim, které prostředí, případně jací lidé sedí a snažím se s každou vyhledávat vhodné prostředí, protože co si budeme nalhávat, do práce se nám chodí lépe, když nás to tam baví. Nejlepší chvilky jsou, když si řeknete: „Jdeme do školky, tak si vezmeme akční Grishu,“ a ona na vás kouká z gauče, co jí otravujete, no a už nakládáte Kymi ☺.

O sobě ani nepíši, já docházím dobrovolně, tedy to dělám asi s radostí. Samozřejmě, že na člověka přichází okamžiky, kdy přemýšlí, zda lidem zprostředkuje zážitek, který je nějak osloví, přeci jen se dochází dost často někam, kde canisterapii znají a vystřídalo se tam několik týmů. O to víc potěší, když vás při odchodu někdo od srdce chválí a pak ještě pošle děkovnou zprávu naší úžasné koordinátorce Lidušce.

Tímto bych rád věnoval poslední řádek slovům díků sdružení Hafík a všem, které jsem ve článku jmenoval i nejmenoval, a kteří mi jakkoli pomáhají se vším, co se canisterapie týká.

Martin Hamberger, Grisha a Kymi

„Malý velký pes.“

Ahoj, jmenuji se Brixi, tedy úředně Brix Taien a jsem HAFÍK, čtyřletý psí kluk, plemenem šiperka.

Přede mnou měla panička voříška Tomíka, prý ho našla vyhozeného u silnice, polámaného a nemocného. Tomík byl vděčný pejsek a když odešel za Duhový most bylo paničce moc smutno. A tou dobou jsem se narodil já a moji tři brášková. Ti odešli brzy se svými novými páničky a já jsem zůstal jako pejsek - dárek pro vnoučata paničky mojí maminky, mnohonásobné šampionky Baroko Nubiky.

Jenže jsem šiperáček štěkálek a tak mne brzy vrátili a já zůstal sám, bez brášků, bez maminky, smutné štěndo. Naštěstí moje maminka patřila pod chovnou stanici bílých švýcaráků a šiperek odkud pochází i můj velký bílý kamarád Kosmík. Jeho páníček začal rychle řešit pejska pro mojí paničku (svoji mámu) a tak jsem se brzy dostal ze samoty a opuštěnosti.

Jejda, všude s paničkou, jejím malým vnoučkem Štěpánkem, doma, na psím hřišti, i do práce mne panička brala s sebou a všichni mne mazlili a obdivovali černou modrookou kuličku. Radost netrvala dlouho. Hrál jsem si s pejsky na psím hřišti, zapadl tlapičkou do nějaké díry a větší pejsek se přes mne překulil. Úú úúú to to bolelo. Seděl jsem na zadečku, ukazoval přední tlapičku a plakal a plakal…. Honem mne odvezli na nejbližší kliniku a přišla hrozná zpráva – dvakrát zlomená tlapička. Než jsem se vzpamatoval, už jsem spal a když jsem se vzbudil, měl jsme místo tlapičky neohebný kolík. Pak přestaly působit sedativa, úúúú to to zase bolelo. Panička mne chovala celé noci, škrabkala za ouškem a mazlila, jen abych chvilku usnul. Přes den za námi jezdil Štěpánek, seděl se mnou v pelíšku a vyprávěl mi svoje dvouleté pohádky. A taky mne peskoval, když jsem chtěl odejít – to volal: „Bixíííí hajíííí“. Protože jsem nesměl šest týdnů běhat. Panička mne vždycky jen vynesla ven na trávu a zase domů. Pak mne nosila ve vaku na břiše jako mimčo a tak jsme jezdili i k paničce do práce. Po šesti týdnech mi pan doktor sádru sundal a vyndal všechny čtyři šrouby. Na tlapičce jsem sice neměl skoro žádné chlupy, vypadala celá pokřivená a samá jizva, ale pan doktor byl spokojený, nožička mi dobře srostla, jen tlapka zůstala trochu vybočená. Prý musím hodně běhat, aby se vše srovnalo. Panička se mnou chodila na dlouhé procházky, nožička bolela čím dál míň a já mohl zase divočit jako správné šiperčí štěndo. Se Štěpánkem jsme doma cvičili sedni, lehni – to nám docela šlo.

Když jsem trochu odrostl a byl čas začít chodit do školy – na cvičák. Protože kámoš Kosmík chodil do Třeboně k Lídě Cimlové, začali jsme tam s paničkou jezdit taky. Byl jsem vyjevený, uštěkaný, nedočkavý, mrňavý mezi těmi dospěláky pesany, ale pomalu jsem si zvykal na základy poslušnosti. Dneska je ze mne vcelku poslušný (když mám náladu) šiperák. Jsem čtyřletý šiperák Pan Brixi, příslušník rodiny ovčáků – nejmenší ovčácký pes.

Postupně jsme se s paničkou dozvěděli, jak funguje HAFÍK jako canisterapeutické sdružení a paničku napadlo, že bych možná mohl zkusit přípravku. Tak jo, jen když se něco dělo. Naučil jsem se spoustu věcí – jak se mám mazlit, nechat se česat, aportovat míčky, řešit hlavolamy, tancovat pro radost, a něco málo i té poslušnosti. Nakonec jsme s paničkou udělali zkoušky, já teda levou zadní nožkou, ale panička to brala docela vážně. Dostal jsem krásnou modrou vestičku a dnes už vím, že když jí panička ráno vezme, bude zábava – to se jede za dětmi nebo za staroušky a já se můžu předvádět, co všechno umím.

Jezdíme pravidelně do jedné speciální školy, tam mám malého kamaráda, o kterém si všichni mysleli, že neslyší a jen leží na zádech. Ale já se s ním domluvil – mé ostré šiperčí Haf na pozdrav stačilo, aby se za mnou začal otáčet, smát se na mne, a dokonce se přetočit na bříško. A to měli všichni radost. Do téhle „specky“ se vždycky moc těším, tam se vyřádím, jéje. Taky jezdíme za staroušky do Domovů pro seniory, za dětmi do školek i na tábory. Panička to spočetla – už mám za sebou víc než 50 akcí. A pořád nás to baví.

Tak to je zatím všechno. A abyste nezapomněli: Jsem čtyřletý HAFÍK, malý velký ovčák šiperák, Pan Brixi. A mám rád lidi. HAF.

Emilie Pecharová a Brixi

„Jak jsem se dostala k Hafíkovi?“

Abych řekla pravdu tak pořádně nevím, jak to vše vzniklo.

Před 5 lety se mi naskytla možnost jet na tábor se psy s Hafíkem. Protože jsem už od mala vždy chtěla svého vlastního psa, tento tábor se mi velmi zamlouval. Na táboře jsem poznala spoustu nových, hlavně hrozně milých lidi, a nejen lidí ale i psích parťáků. Vždy jsem se tam ráda vracela. Ale vždy když jsem odjela, doma mi zas něco chybělo a byl to psí parťák.

Háček byl v tom, že jsem se měla začít rozhodovat na jakou střední školu půjdu. Mým snem bylo vždy pracovat s dětmi, ale škola byla moc daleko a jediná možnost byl internát. Proto jsem dostala těžký úkol rozhodnout se, co chci. Buď psa nebo jet na intr. Bylo to těžké, ale vyhrál pes.

A teď začalo hledání toho správného plemena. Po dlouhém hledání jsme našli to pravé plemeno, a to bylo „Border teriér“. Spousta lidi si řekne co to je? Přesně 8. března jsem ho viděla poprvé. Říká se, že si pes vybere svého páníčka sám, a tak to bylo i u nás. Jen co jsem strčila ruku do bedny, začal do ruky ťukat svým malým čumáčkem a já věděla, že je to ten pravý.

Nastal ten osudný den, přesně 3.dubna, kdy jsme si pro to naše štěstí měli jet. Byl z vrhu D, a proto dostal jméno Dave. Hned co jsme si ho přivezli, zabydlel se a začali jsme ho brát jako součást naší skvělé rodiny.

Jak čas plynul, z malého štěňátka se stával dospělý pes, absolvovala jsem kurzy výcviku psů u Hafíka a najednou byl Davíkovi rok. Protože Border teriér je plemeno určené pro myslivecké účely začala jsem se tomu věnovat naplno. První zkoušky, které jsme spolu absolvovali, byly vlohy. Mezitím bylo i pár výstav.

Ale to, čemu jsem se chtěla také věnovat byla canisterapie. Proč to nezkusit. S Davem jsme absolvovali zatím jen vstupní testy, a proto jsme už mohli jet na canisterapeutický tábor, jako psovod se psem.

Norovací zkoušky jsou naše zatím poslední zkoušky, ale máme toho ještě spoustu před sebou. Za všechno vděčím spolku Hafík a hlavně té nejlepší osobě Jarušce Bicků. To byla moje největší opora a vždy bude.

Markéta Hantová a Dave

„Naše společná cesta.“

Canisterapii se věnuji od roku 2004, kdy jsem začala docházet do Hafíka jako dobrovolník bez psa. Svého prvního psa jsem již tou dobou měla, ale byl to již starší zlatý kokršpaněl a užíval si důchodu ve svém známém prostředí doma a já byla na vysoké škole.

S mým manželem jsme se ale již tehdy nadchli do pořízení štěňátka vhodného pro canisterapii, a tak jsme zcela nevhodně vybrali v novinách na inzerát štěně westíka. Ještě jsme rychle koukli do encyklopedie, jak takový westík vlastně vypadá a podle obrázku to byl přesně pejsek pro nás – krásný, bílý, načesaný a do požadované velikosti kokršpaněla.

Docela jsme si při výchově, výcviku a přípravě westíka Čendy užili. Byl to hyperaktivní svéhlavý neposeda, který byl bílý opravdu jen výjimečně. Díky pomoci Hafíka a díky tomu, že s námi byl Čenda opravdu všude, včetně přednášek na škole nebo snowboardovém kurzu na horách, zvládli jsme společně zkoušky a až do jeho pozdního věku i aktivní nasazení v canisterapii. Jako nadšená začátečnice jsem se nevyhnula ani okamžikům, kdy byl Čenda přetížený a bylo toho na něj moc, především u dětí s těžším postižením. Opět až díky supervizím Hafíka jsem mu vrátila dostatek psího života a omezila canisterapii na pravidelné docházení k jedné cílové skupině, která Čendovi nejvíce vyhovovala, a tou byly děti v dětském domově. Nadšený byl také na letních táborech pro děti a jednorázových akcích Hafíka.

Již v roce 2006 se k Čendovi přidala Flamy – fenka zlatého retrívra a byla to úžasná kombinace velkého a malého psa pro canisterapii. Flamy byla velmi hodná, přátelská, měla všechny předpoklady pro canisterapii a ty také uplatnila při zkouškách i při svém nasazení v canisterapii až do jejích 12 let. Flamy milovala všechny lidi, měla radost z her v dětském domově i z polohování u dětí s postižením nebo v domovech pro seniory. Její uplatnění bylo velmi široké a byla to kámoška do nepohody.

Když byly obě naše děti ještě malé, začali jsme přemýšlet o využití aktivit za asistence poníka a jelikož jsem na koních dlouhodobě jezdila a měla již s koňmi zkušenosti, netrvalo dlouho a po zahradě nám běhal miniponík Tacco ve velikosti většího psa, takže do týmu Hafíka snadno zapadl. Tacco měl od svých chovatelů hezký základ v chování a vztahu k lidem. S námi se pak naučil jezdit pod sedlem, tahat vozík pro děti s postižením, chodit do vnitřních prostor, jezdit výtahem, a dokonce si zahrál i oslíka ve vánočním beltému.

Oba pejskové nám postupně stárli a my jsme si nedovedli představit, že bychom s canisterapií s pejsky skončili, a tak přibyla do naší smečky kříženka pinče Bella.

Flamy nám odešla v krásných 13 letech a Čenda ještě stihl poznat ve svých 15 letech štěňátka Belly: Spotyho, Shelly a Uhlíka.

Spoty a Shelly zůstali u nás a v letošním roce i oni splnili canisterapeutické zkoušky u Hafíka. Uhlík dělá radost třem holčičkám v rodině naší kamarádky. Canisterapeutické zkoušky Spotyho a Shelly mi udělaly velkou radost, protože už mi naplno s výcvikem a přípravou pomáhali obě moje děti, syn Kuba a dcera Eliška. Od malinka se mnou chodí na canisterapii do dětského domova, do speciálních škol i do domovů pro seniory. Od dětství chápou, že naše zvířátka pomáhají a věří v zooterapii stejně jako my.

Zuzana Staffová, Bella, Spoty, Shelly a Tacco

Příběhy kurzistů Kynologického cvičiště

z.s. Hafík

„My dva a Hafík“

I když už to je nějakej ten pátek, jako by to bylo včera, co jsem spolu se svým čtyřnohým chlupáčem poprvé dorazil na „cvičák“ Hafíka. Pamatuju si ten páteční podvečer naprosto přesně. Nějak se mi totiž povedlo špatně zahnout a hledat přístupovou cestu k cvičišti úplně někde jinde. A to jsem Třeboňák.

Ale mnohem víc ve mně rezonují emoce, které jsem tehdy prožíval. V životě jsem totiž na cvičáku nebyl, dokonce ani nikdy neměl psa. Navíc jsem nešel na školu štěňátek, ale na kurz „Správného parťáka“, kde jsou již o něco ostřílenější, zkušenější a starší hafani. A pak jsem tam šel já. Mladík, který v tu dobu věděl o psech pěkný kulový, s pejskem jménem Flin - odhadem tří až čtyř ročním zrzavým křížencem německého ovčáka s bůhvíčím ještě (pozn. někteří si ho pletou s liškou, ale je to fakt pes).

Byl jsem amatér, Flin nezvládal ani základní povely a já se tedy cítil poněkud nejistě. Měl jsem totiž obavy, že budu před ostatními za úplného hňupa. Obzvláště, když tam budu se starším psem, který už by přeci měl alespoň něco málo umět. Nebyla to ale má chyba, že to byl totální barbar bez jakéhokoliv vychování, neboť jsem si ho teprve o pár týdnů dříve adoptoval. S vědomím toho, že s ním chci dohnat a vynahradit mu všechny ty ztracené roky, kdy byl zavřený a opuštěný kdesi v kotci a s chutí se učit, jak mu být dobrým parťákem, jsem přeci jen dorazil.

Nebyl jsem to jen já, kdo byl nervózní, vzpomínám si, že jakmile jsme dorazili, byl Flin zjevně vystrašený, zmatený a se staženým ocasem čekal, co se bude dít. Tenkrát jsem jeho tělesným signálům ještě moc nerozuměl, až teď, s odstupem času, mi dochází, že byl nejspíš nervózní ještě víc jak já. Pro oba to byl krok do neznáma.

Brzy jsem ale poznal, že tady se nám posmívat nebudou. Naopak, že se jedná o bezpečný prostor, kde nám na naší nové společné cestě rádi pomůžou a vše vysvětlí. Uklidnilo mě hlavně poznání sympatického a nápomocného cvičitele Romana. V tu chvíli jsem si uvědomil, že tohle bude v pohodě.

Příliš jsme se ze začátku nemohli cvičení účastnit, protože jednoduše nebylo moc co předvádět, když jsme nic neuměli. Ale i tak, pozorujíc ostatní, jsme začali krůček po krůčku napodobovat alespoň ty největší maličkosti. Navíc, Roman si vždy po konci cvičáku udělal čas, aby se nám mohl věnovat. To, že dorazí domů klidně i o půl hodiny déle, pro něj nehrálo roli, což mi tenkrát přišlo fakt super. Když jsme ale Flina pustili na volno, zjistili jsme, že tohle asi nebude úplná sranda. Neznal totiž ani přivolání. Byli jsme mu úplně ukradení. Přilákat ho, aby se vrátil zpátky k nám, mi přišlo nereálné. Člověk se každopádně nemohl divit, když dost možná nikdy neměl příležitost se jen tak volně proběhnout v cizím prostředí, a dokonce bez vodítka. Následovalo mnoho rad, jak cvičit a jak si vybudovat vzájemnou důvěru. Taky následovaly letní měsíce a prázdniny, kdy se cvičák nekonal. Protože jsem byl student, měl jsem na něj dost času, kromě brigád jsem s ním byl prakticky pořád. Ale nějakou dobu to vypadalo, že se nehneme z místa. Že se v lehce pokročilém věku už tolik nenaučí a začínal jsem si myslet, že nebude možný ho ani v budoucnu třeba jen tak pustit při procházce z vodítka.

Asi po dvou měsících od adopce mi přišlo, že už jsme se trochu posunuli, že nějakej ten vztah už tam přeci jen je a zkusil jsem ho na bezpečném místě v přírodě pustit. To jsem byl ale hodně naivní. I přes mé veškeré snahy ho jakkoliv zaujmout, mě měl totálně na háku a slušně jsem se zapotil, abych ho přilákal zpátky. Povedlo se mi to asi až po půl hodině. Každopádně mi přišlo, že jsem pro něj stále naprostý cizinec.

Ale s tím, jak plynuly další týdny, přišel velký obrat. Z ničeho nic začal být fakt šikovnej. Začal mě poslouchat a učil se až neuvěřitelně rychle. Pamatuju si, že jakmile zase začaly cvičáky, dal jsem mu nějaký povel, který jsme nacvičovali jen letmo … a světe div se, on to fakt udělal. Kolikrát jsem to upřímně vůbec nečekal a nechápal. V hlavě jsem si nejednou nevěřícně pomyslel: „Počkej, on to jako fakt udělal?“ A občas to nechápu dodnes. Snad bych si i řekl, že mi ho někdo asi musel vyměnit za jiného, vychovaného, psa. Naštěstí jsou ale tihle kříženci dost originální, takže bych to snad poznal.

Velká změna se odehrála i v jiných oblastech, Flin byl najednou mezi ostatními pejsky mnohem sebevědomější, naprosto ve svém živlu, až jsem se divil, jak si to uměl “pošéfit”. Taky byl ke mně najednou mnohem loajálnější a protektivní.

Nevím, čím tak rychlá změna nastala – jestli díky dobrému cvičiteli, jestli je prostě jenom tak šikovnej a talentovanej, nebo snad díky tomu, že jsem se mu hodně věnoval? Možná od všeho trochu. Určitě i potřeboval čas, aby si ke mně našel cestu, vybudoval vztah a důvěru.

Teď už je to rok a pár měsíců, co na cvičák chodíme a hodně už toho umíme, každopádně mi přijde, že tam chodíme už celou věčnost. Celkově je pro mě opravdu zvláštní uvědomění, že Flina neznám zas tak dlouho a občas mi přijde, jako kdyby byl po mém boku celý život. Pravidelně chodit rozhodně plánujeme i do budoucna, vždycky je totiž co pilovat. Navíc jsem zjistil, že mě porozumívání psům doopravdy baví a Flin se tu vyblbne s kamarády. Asi nejvíc se mi ale líbí, že si díky cvičáku během týdne pravidelně vyhradím alespoň tu hodinu, kdy se striktně věnuji jen jemu, ať se děje, co se děje, a i přes všechny starosti všedního dne. V tom každodenním shonu na to má totiž člověk tendenci trochu zapomínat. A to rozhodně nechci.

Rád bych zde vyjádřil vděčnost Romanovi, ostatním účastníkům cvičáku a celému sdružení Hafík za existenci tohoto místa, které má bezesporu velkou zásluhu na tom, že jsme s Flinem úspěšně ušli takový kus cesty. Děkujeme.

Martin Benda a Flin

„Parťák pro život.“

Ahoj, jmenuji se Irena a mým parťákem pro život se stala fenka Flat coated retrievera Vinky. Vinky je můj druhý pejsek. Její předchůdce-kříženec Alf byl svéhlavý a já bez jakýchkoliv zkušeností …, bohužel ve dvou letech jeho život skončil pod koly auta.

Aby se tato situace již nikdy neopakovala, chtěla jsem najít někoho, kdo by mi pomohl s výcvikemmého nového pejska. Na doporučení kamarádky jsem přihlásila mě a Vinky do Výcvikového canisterapeutického sdružení Hafík do školičky pro štěňátka.

Hned od prvních okamžiků jsem věděla, že jsem tady správně. Na cvičišti panovala přátelská atmosféra a na instruktorech bylo znát, že práci se psy dělají s velkou láskou i odborností. Vědí, jak na to. Pejsky nejprve nechají běhat na volno, aby se navzájem seznámili, a pak nenásilnou formou v souladu s mottem Hafíka probíhá samotný výcvik.

Na cvičák jsme chodily vždy s dostatečným časovým předstihem, aby si Vinky užila svých psích kamarádů a já mohla poklábosit s jejich páničky. Všichni jsme se shodli, že školička nám dala přesně to, co jsme od ní očekávali, takže po jejím absolvování jsem nás bez váhání přihlásila na další navazující výcvik.

V Hafíku nás to tak bavilo, že jsme se účastnily i dalších akcí pořádaných sdružením (Toulek s Hafíkem, vánočních procházek, Doštěkné). Zatímco při „Toulkách“ jde o čas a psovod musí mít psa po celou dobu závodu na vodítku, při „vánoční procházce“ je tomu naopak. Přes to se téměř padesát pejsků různých ras a velikostí navzájem respektuje. Je pozoruhodné, že i když jsou tzv. na volno, nedojde k žádné rvačce. Zkrátka psi, kteří prošli výcvikem v Hafíku, by mohli být pro některé lidi příkladem.

Od doby, kdy jsme poprvé přišly do sdružení Hafík, uplynulo už téměř 5 let a jsme stále jeho členy. Nemám v úmyslu účastnit se zkoušek nebo výstav, přestože je Vinky vnímavá a chytrá fenka, a nejen proto, že bych jí výsledky nejspíš kazila svojí trémou.

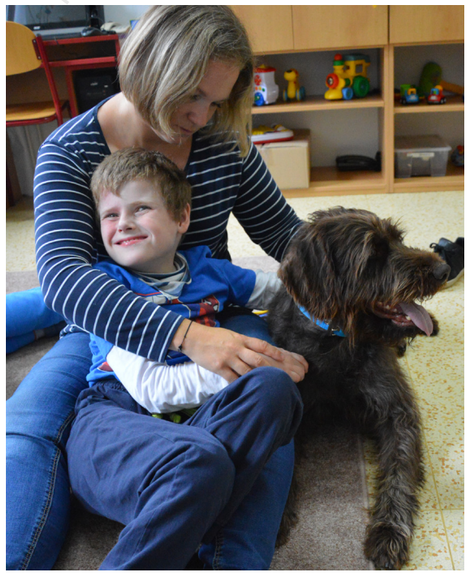
Zkrátka není třeba mít „papír“ na to, aby člověk věděl, že má vedle sebe toho správného parťáka pro život a o to jde v Hafíku především ☺

Irena Vithová a Vinky

Zpětná vazba z přijímací organizace

MŠ, ZŠ a PrŠ při centru Arpida, o.p.s

Z předchozích kladných zkušeností s canisterapií jsme s kolegyní ve třídě věděly, že děti s těžkým mentálním postižením na kontakt i práci se psem reagují pozitivně. Hledání canisterapeuta nám usnadnila kolegyně Zuzka Zajícová, která se nabídla, že bude naši třídu v Centru Arpida v Českých Budějovicích navštěvovat se svým psem Cipískem.

Žáky ve třídě a jejich potřeby znala již z předchozích let. Domluvily jsme se, že za námi budou chodit 1x za 14 dní v dopoledních hodinách a během působení ve třídě se zaměří na rozvoj jemné a hrubé motoriky, zrakové, hmatové, ale i sluchové vnímání, obecnou aktivizaci a pozitivní prožitek žáků.

Děti a Cipísek si postupně zvykali jeden na druhého, užívali si společný čas mazlení, klidného odpočívání i hry, orientace v prostředí. Během návštěvy byly děti podněcovány k aktivitě, komunikaci a kontaktu se psem, hře a pohybu.

Moc děkujeme Zuzce a Cipískovi za tuto zkušenost, jejich trpělivost a příjemný čas, který s námi ve třídě trávili.

Radka Fličková

10. Dětský canisterapeutický tábor

V prvním srpnovém týdnu se uskutečnil výroční 10. ročník letního canisterapeutického tábora. Této pobytové akce se zúčastnilo 20 dětí (deset dětí z intaktní společnosti, deset dětí se speciálními potřebami), 18 vedoucích a psovodů a 15 psů. Všichni účastníci měli možnost zažít nejen nespočet dobrodružství s Asterixem, Obelixem a Panoramixem, ale i s terapeutickými psy, kteří byli přítomni veškerým táborovým aktivitám a stali se z nich pro všechny účastníky tábora nefalšovaní parťáci, kteří jim ráno pomáhali s rozcvičkou, v průběhu dne byli průvodci veškerým táborovým děním a večer jim olízli tvář na dobrou noc.

Moc bychom chtěli touto cestou poděkovat našim hlavním podporovatelům Nadace ČEZ a Rajfka pomáhá – interní grant 2021, bez nichž bychom nemohli letní canisterapeutický tábor uspořádat.

Ze srdce Vám moc děkujeme!

Vaši Hafíci

NADACE ČEZ

Raiffeisen BANK

Organizační struktura

Výcvikového canisterapeutického sdružení Hafík, z.s.

Předsedkyně organizace: Mgr. Jaroslava Bicková, Ph.D.
jaroslava.bickova@canisterapie.org

Jednatelka a koordinátorka Výcvikové sekce: Mgr. Šárka Petříková
sarka.petrikova@canisterapie.org

Koordinátorka dobrovolníků se psem, koordinátorka pro jednorázové akce: Mgr. Ludmila Cimlová
ludmila.cimlova@canisterapie.org

Hospodářka: Mgr. et Mgr. Zuzana Zajícová
zuzana.zajicova@canisterapie.org

Členové výboru: Mgr. Zuzana Prokopová
zuzana.prokopova@canisterapie.org
Bc. Roman Bílek
roman.bilek@canisterapie.org
Zdeněk Kněžínek

Revizní komise:
předseda komise: Ludmila Cimlová st.
členové komise: Mgr. Zuzana Staffová, Ing. Aneta Šemrová

Děkujeme!

Na závěr tohoto bulletinu nám dovolte poděkovat všem, kteří v roce 2021 podporovali činnost z.s. Hafík

Dotace:

České Budějovice

Třeboň

Ministerstvo vnitra České republiky

Raiffeisen BANK

NADACE ČEZ

Nadační fond Českého rozhlasu

Dary:

KOstax s.r.o.

Tomáš Maček

TERNO coop TERNO

Tipsport

SMERALDINO STABILIZOVANÉ ROSTLINY

DIECÉZNÍ CHARITA PLZEŇ

SDH KOLENCE

OBEC DOMANÍN

BERBERA

Petr Vaněk, Praha

Mgr. Ing. Renata Švestková, Ph.D., České Budějovice

a drobní dárci

Informační bulletin vznikl za finanční podpory Statutárního města České Budějovice

České Budějovice

Autor: Výcvikové canisterapeutické sdružení Hafík, z.s.

Počet stran: 20 stran

Rok vydání: 2021

Fotografie: fotoarchiv Výcvikového canisterapeutické sdružení Hafík, z.s.

Výcvikové canisterapeutické sdružení Hafík, z.s.

Sídlo: Domanín 150, Třeboň 379 01
Webové stránky: www.canisterapie.org
E-mail: ludmila.cimlova@canisterapie.org
IČO: 265 15 598
ID datové schránky: j2qdb54
Číslo účtu: 288610149/0300 **u ČSOB, a.s.**